

Tak poje maloglasen ptič,
ki ve, kako tesnè so kletke
in neprolomne njih rešetke.

Tak poje, kdor, pod jarmom rójen,
bil z gnevom je, z bolestjo dojen —
Čemu? Za robstva prazen nič.

MOŽJE

FRAN ELLER

Možje gredo skoz ulic vreli šum
kakor zasé... Kot v peči je ognjeni
prevladal cvet iz Jude nad plameni:
v blaznem požaru begajočih trum
si krči ravno pot teh mož pogum.
Čez kal, kjer v sli se najmotnejši peni,
prejdo pokojno s čistimi stremeni,
za njimi slava in posmeh in sum. —

Božanstvu dali dom so kamenén,
kupole dvignili na stebre zlate,
odeli s freskami nagoto sten.

Besede blodne združili so v spev
in kakor harfo ubrali sprte brate,
da je njih glas Najtišjega odmev.

JUTRNJICA

FRAN ELLER

Ne rósi mi darov, ki so brez cene!
Nič mane (z njo se deca naj sladká),
nič zlatega dežjà (ne odžejá),
in zvezd na prsi? Meni ni za pene.

Jasnine daj, ki pot mi razodene,
da sred vrtincev burnega sveta
in nad prepadi strastnega srca
vem, kje stojim, in kam korak moj krene!

A spremljaj, Bog, v oblaku me vsevdilj,
da blišč ne oslepari me za cilj, —
fata morgane mi prihaja laž!